

tid var kommen til at køre mod hinanden midt inde mellem de opstablede Varedynger. De kunde nu hverken komme frem eller tilbage med deres Vogne og blev af den Grund mere og mere kراكilske. Det saae næsten ud, som om det kunde være bleven til Slagsmaal, dersom ikke en Politibetjent var kommen tilstede og havde skaffet nogle Tønder trillet tilside, saa der blev Plads.

I henved en Time sad Per bag sin Avis og adspredte sine urolige Tanker ved at iagttage saadanne Optrin af det bevægede Havneliv. Regnen havde efterhaanden sagtnet; men Himlen hang endnu lavt over Byen med sorte Skyer, under hvis frynsede Rande man akkurat kunde skimte de røde Pakhustage ovre paa Kristianshavnssiden.

Da saae han en enspændig, lukket Rustvogn af den Slags, der anvendtes til at overføre Lig fra Hjemmene til Kirke eller Kapel, komme kørende med et Par arbejdsklædte Mænd paa Bukken og standse udfor Skibet. Bagefter den fulgte en lukket Droske, af hvilken der nu udsteg fire Personer, — hans fire Brødre. Først saaes Eberhardt i florumviklet Silkehat og med opsmøgede sorte Bukser samt en Paraply, som han straks slog op, skønt det i Øjeblikket ikke regnede. Efter ham kom den rødmossede Thomas, Kapellanen, og endelig de to unge Brødre. Disse sidste tre bar grundtvigianske Uldhatte og havde ingen Paraplyer.